

Sygnatura akt VI Ka 35/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 maja 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Sędziowie SSO Agata Gawron-Sambura

SSO Grzegorz Kiepus (spr.)

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Bożeny Sosnowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 r.

sprawy **M. G.** ur. (...) w R.

syna W. i H.

oskarżonego z art. 233§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 października 2014 r. sygnatura akt IX K 20/13

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygnatura VI Ka 35/15

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że w dniu 30.05.2012r. w G., podczas przesłuchania w charakterze świadka przed Sądem Rejonowym w Gliwicach, w toku postępowania sądowego, sygn. akt IX K 1296/11, uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań – zeznał nieprawdę stwierdzając, iż „na pewno w mojej obecności oskarżony nie wyzywał nikogo przez okno”, tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 14.10.2014r., sygn. IX K 20/13, oskarżony został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację od wyroku wywiódł prokurator, który zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym i bezkrytycznym uznaniu, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest dostatecznych dowodów winy oskarżonego M. G. oraz

dowodów popełnienia przez niego zarzucanego mu przestępstwa spenalizowanego w art. 233 § 1 kk – podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku odmiennego.

W oparciu o podniesiony zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Apelacja nie jest zasadna. Wbrew jej wywodom sąd rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, ani też nie dopuścił się obrazy art. 7 kpk, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, przyjętych z podstawę wyroku, w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego, a stanowisko w przedmiocie uniewinnienia oskarżonego należycie uzasadnił w pisemnych motywach wyroku. Wszechstronna i wnikliwa analiza zgromadzonego materiału dowodowego doprowadziła sąd pierwszej instancji do przekonania, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia występku z art. 233 § 1 kk. Sąd odwoławczy tę ocenę podziela. Argumenty podniesione we wniesionym środku odwoławczym nie pozwoliły na skuteczne podważenie ustaleń sądu rejonowego. Słusznie zauważa sąd, że przestępstwo z art. 233 § 1 kk może być popełnione wyłącznie umyślnie, a dla przypisania go konkretnemu sprawcy należy dowieść, że zeznając nieprawdę, obejmował swoim zamiarem fałszywą treść zeznań, czyli że chciał, aby złożone przez niego zeznanie było fałszywe lub co najmniej godził się na to. Nie rodzi natomiast odpowiedzialności złożenie zeznań nie odpowiadających prawdzie wskutek błędu w spostrzeżeniach, przeoczenia pewnych faktów, czy też zapomnienia. Analiza treści zeznań M. G. – złożonych w postępowaniu sądowym nie prowadzi do wniosku, aby w ich toku podał on nieprawdę lub zataił prawdę (k. 82-83 akt Sądu Rejonowego w Gliwicach o sygn. IX K 1296/11). Nie były one bowiem na tyle stanowcze i jednoznaczne, iżby przesądzały o ich fałszywości. Świadek zeznał wprawdzie, że „na pewno w mojej obecności oskarżony nie wyzywał nikogo przez okno”, jednak w tym samym zdaniu dodał „nie pamiętam takiej sytuacji”. Inne fragmenty jego zeznań przekonują, że słabo pamiętał przebieg zdarzenia i nie przywiązywał do niego wagi. Stwierdził m.in.: „Nie przypominam sobie, czy w dniu opuszczenia aresztu oskarżony prowadził konwersacje z kimś przez okno”, „Nie przypominam sobie by ktoś mu zwracał uwagę”. Skoro zatem świadek w istocie nie pamiętał przebiegu zdarzenia, trudno wywodzić, aby w toku składania zeznań mówił nieprawdę. Z faktu, iż sąd który przesłuchiwał M. G. w charakterze świadka nie dał mu wiary, nie sposób automatycznie wyprowadzać wniosku, że złożone zeznania zawierały w swej treści nieprawdę. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonego złożone w niniejszej sprawie. Korelowały one bowiem z zeznaniami złożonymi w charakterze świadka. Oskarżony wyjaśnił, że zeznawał szczerze, zgodnie z tym co udało mu się zapamiętać. Podkreślił, że nie musiał wszystkiego słyszeć, gdyż mógł przebywać w toalecie bądź mieć na uszach słuchawki od radia. Zaprezentowana przez oskarżonego linia obrony jest przekonująca.

Podsumowując, stwierdzić należy, że sąd rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, ocenionego swobodnie z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 7 kpk, słusznie uznając, iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie postawionego mu zarzutu popełnienia występku z art. 233 § 1 kk, konsekwencją czego musiało być uniewinnienie oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze ma swoje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 kpk.